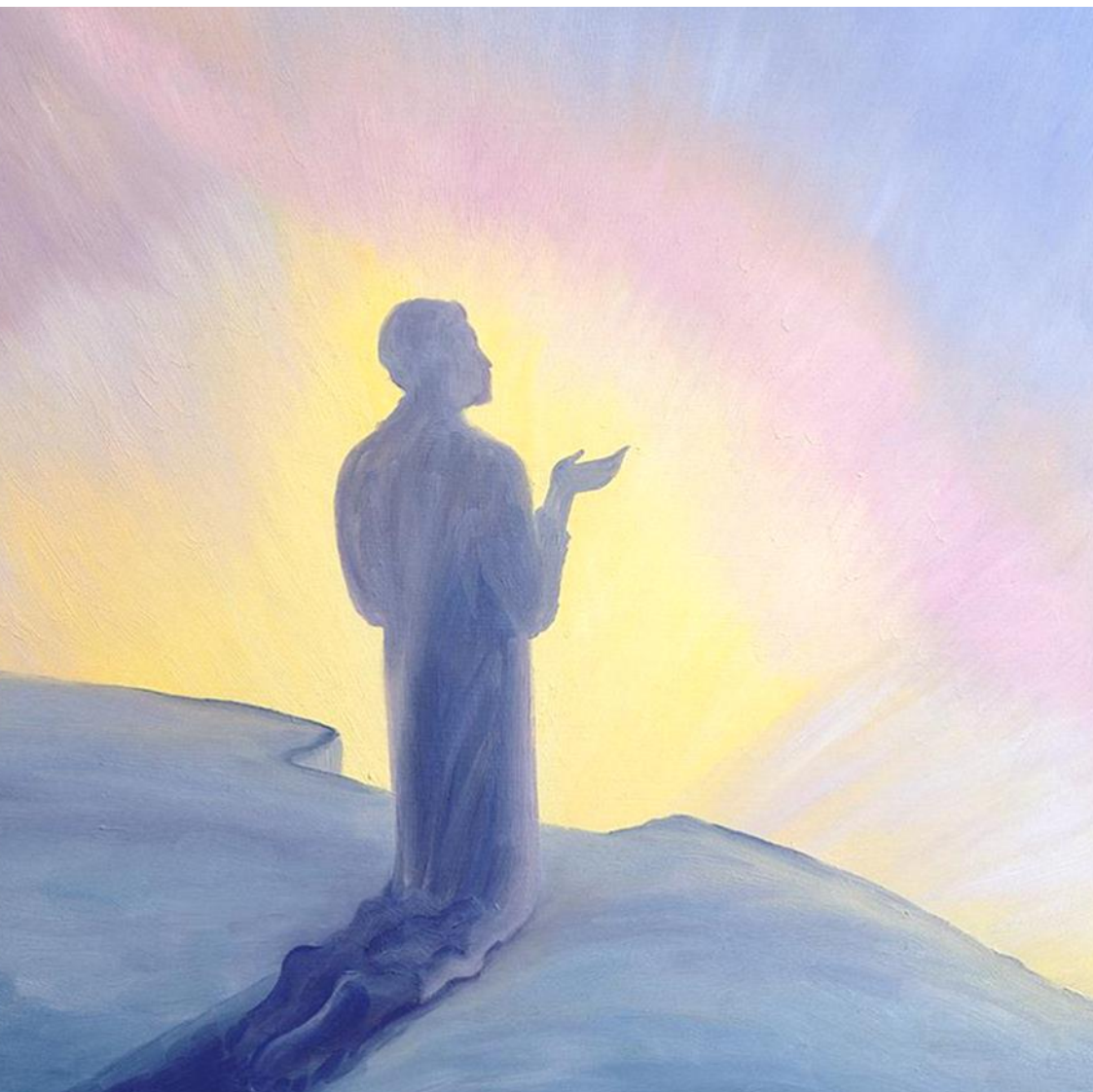

vode počitka

letnik 36, številka 3-4-5-6/2020

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.
(Psalm 23,1-2)

NEVZDRŽNO	4	Vse svoje skrbi vrzimo na Boga
NENADEJANO	6	Bog ne sprejema vsakogar, ampak samo grešnike
NEOBHODNO	8	Zlato pravilo
NEDOJEMLJIVO	10	Vstajenje in življenje
NEPONAREJENO	12	Z masko ali brez nje?
NEUSAHLJIVO	14	Kozarec vode

Pričujoča izdaja revije Vode počitka je dvojna, saj obsega številke 3-4 in 5-6. Razlog za dvojno izdajo je epidemija koronavirusa, zaradi katere izdaja rednega izvoda revije v aprilu ni bila možna.

NEIZOGIBNO	16	Vsi potrebujemo Božjo tolažbo
NEUNIČLJIVO	20	Eno telo – veliko udov, eno poslanstvo – veliko darov
NEPREBOJNO	22	Duhovni imunski sistem
NEIZPROSNO	32	Kdo sem
NEPREVZETNO	34	Krona kristjana je ponižnost
NELOČLJIVO	36	Jezus v viharju
NENAKLJUČNO	38	Karantena
NEIZREKLJIVO	40	Izpovedi 10,27
NEDVOMNO	42	Verujem, pomagaj moji neveri
NEZASLUŽENO	48	Kakšna čast
NEUMORNO	50	Poskusimo ljubiti

mag. Peter Golob, urednik
Vse svoje skrbi
vrzimo na Boga

Neka družina je s sabo na letalo vzela babico, za katero je bilo to prvi polet. Babica je na te letalske novotarije gledala zelo sumničavo in bila skrajno nezaupljiva glede tega, da bi s pomočjo neke tehnologije zapustila tla in letela po zraku. Na povratku nazaj je babico na letališču pričakala družina in jo v šali vprašala: »Babica, ali te je letalo zmoglo držati v zraku?« Ona pa je hudomušno odgovorila: »Da, me je držalo, ampak letalu nisem prepustila čisto vse svoje teže. Na sedežu na letalu sem sedela čisto na rahlo.«

Babica iz te zgodbe je bila skrajno sumničava in letalu ni zaupala, da jo bo zmoglo držati nad tlemi visoko v zraku. Zato se je vsakič, ko se je usedla, usedla čisto na rahlo in previdno in ni spustila od sebe vse svoje teže. Na letalo je preložila samo toliko svoje teže, kolikor jo je letalo še zmoglo držati v zraku. Babica je bila prepričana, da na tak način letalu po-

maga. Babica je mislila, da bi sicer letalo strmoglavilo, če bi se povsem sprostila in z vso svojo težo zleknila na udoben letalski stol.

Jaz se kot kristjan prepogosto obnašam kot ta babica iz te zgodbe. Resnica je, da me Bog v celoti vzdržuje, vendar se bojim, da bi nanj spustil vso svojo težo. Posledično me grabi nepotrebna tesnoba in ne morem uživati v letu in v krščanskem življenju.

Bog nosi svojo Cerkev v naročju, kakor pestunja nosi dojenčka. Nosi nas, kakor človek nosi svojega sina. Kakor orel, ki spodbuja k letu svoje gnezdo, kroži nad svojimi mladiči, širi svoje peruti, jih prestreza, jih nosi na svojih krilih – tako Bog nosi svojo Cerkev in vsakega posameznika, ki v molitvi kliče k Bogu po pomoč.

Nosi nas Bog, naša rešitev, če mu zaupamo ali ne. Dan za dnem nas nosi, ne glede na to, kako se počutimo in kaj si mislimo. Naš Gospod Jezus Kristus je odsvit Božjega veličastva in odtis Božjega obstoja in z besedo svoje moči nosi vse. Kako potem ne bi nosil tudi svoje Cerkve, ki ni le Božji izum ali

del stvarstva, ampak je celo Božja nevesta, Božje telo? Če je Bog dal zate in zame svoje življenje, kako je potem možno, da me ne bi nosil v svojem naročju in mi podaril vsega, kar potrebujem?

Preložimo torej na Boga vsa naša bremena in svojo težo. Ne rabimo mu pomagati in previdno pristopati k njemu in s strahom, da ga bomo preveč obremenili. Ne, ampak z vso zaupljivostjo pristopimo k Bogu v veri, da smo očiščeni vsakega greha in madeža. In takšna naj bo naša molitev in Božji mir, ki presega vsak razum, bo čuval naše misli in naša srca v Jezusu Kristusu, kakor je zapisano tudi v Svetem pismu.

»Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem. In Božji mir, ki presega vsak um, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.« (Pismo Filipljanom 4,6-7)

Izvirno različico opisane zgodbe lahko najdemo na spletni strani: <https://bible.org/seriespage/lesson-24-answer-anxiety-philippians-46-7>

dr. Daniel Brkič

Bog ne sprejema vsakogar, ampak samo grešnike

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Jezus je za učno metodo uporabljal slikovite prisposode. Najbolj znane so prilika o izgubljeni ovci, izgubljeni drahmi (kovancu) in izgubljenem sinu (Lk 15), a je med njimi razlika. Pastir, ki ima sto ovc in eno izmed njih pogreša, gre pogrešano ovco iskat. Žena, ki ima deset kovancev in enega izmed njih izgubi, gre izgubljeni kovanecek iskat. Potem sta še dva sinova in enega izmed njiju večni, ker odide od doma, a ga oče ne gre pridno iskat. V prilikah manjka en odstotek ovc, deset odstotkov kovancev in kar petdeset odstotkov sinov. Kakšno stopnjevanje! Sin je neprecenljiv in nenadomestljiv. Jezus je naglasil, da sta bila ovca in ko-

vanec izgubljena, a sta bila nato najdena, sin pa ni bil le izgubljen, ampak je bil tudi mrtev, nakar je bil oživel. Sinovo stanje je najbolj tragično. Ovca in kovanecek se nista izgubila namenoma, neodgovorni sin pa je svoje dejanje načrtoval in je odšel od očeta namerno, zaradi česar je želel hude posledice. Toda v stiski je prišel vase in rekel: »Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem ...« (Lk 15,17-18) Resnično spreobrnjenje prihaja od znotraj. Žal se mnogi izpovedujejo, malo pa se jih kesa.

Jezus je v priliki o razvpitem izgubljenem sinu povedal veliko podrobnosti, zato je ta prilika daljša od prvih dveh. Običajno se enačim z mlajšim sinom, ki je očeta zapustil, a se je nato vrnil. Zaustavim se pri proslavi, ki je sklicana zaradi velikega veselja ob najdeni ovci, kovancu in mlajšem sinu. Kaj pa, če sem v vlogi starejšega brata in pri tako nepravičnem praznovanju nočem sodelovati ter se zaradi vrnitve očetovega mlajšega sina, ki je moj brat, nočem veseliti, ampak očetu očitam. Dejansko je bil starejši brat bolj vesel, dokler njegovega mlajšega brata ni bilo doma. V resnici je bil izgubljen starejši sin. Mlaj-

ši sin je bil daleč od doma, a s srcem blizu očeta, starejši sin pa je bil ves čas doma, a s srcem daleč od očeta. Nevarno je biti ves čas z milostnim očetom, vendar ne postati podoben očetu. Prava ljubezen je nesrečna, če ve, da je kdo nesrečen. Boga ne smem ubogati iz dolžnosti, ampak iz ljubezni. Ne smem povelečevati pravil, medtem ko oče namesto pravičnosti izkazuje milost. Bog ne sprejema vsakogar, ampak samo grešnike. Mlajši sin je izšel iz svojega

greha, starejši sin pa je ostal v svoji pravičnosti. Sprašujem se, kdaj bo spoznal, da se lahko v pekel vstopi tudi skozi nebeška vrata.

Na začetku prilike je mlajši sin, ko je zahteval dediščino, v prenesenem smislu rekel, da je njegov oče mrtev, čeprav je bil živ, na koncu prilike pa je oče rekel, da se je treba veseliti zato, ker je bil njegov mlajši sin mrtev, a je oživel. Kakšen preobrat!

Ace Arsov

Zlato pravilo

**Ace Arsov je pastor
Evangelijske cerkve Logos
na Bledu in predsednik
društva za svetovanje in
pomoč odvisnikom v
rehabilitaciji Doulos.**

»Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite vi njim: to je namreč postava in preroki.« (Evangelij po Mateju 7,12)

Kolikokrat pri pomembnih življenjskih odločitvah iščemo zanesljiv kompas, da bi nam pokazal, katero pot naj uberemo. Kristjani se sprašujemo, kateri povzetek evangelija je ključ za vstop v navzočnost Boga, da bi tu in zdaj živeli kot njegovi pravoverni otroci.

Pred nami je Jezusova beseda, ki kot Božja trditev jasno in razumljivo govori, kako naj živimo. Najdemo jo v Jezusovem govoru na gori, ko je učil o polnosti krščanskega življenja. Celotno trditev je jedrnato strnil v zlato pravilo: »Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite vi

njim: to je namreč postava in preroki.«

Da bi bolje razumeli, kaj naj storimo za druge, nas Jezus vabi, naj posnemamo njega. On je prevzel človeško telo in postal naš Učitelj, da bi nas lahko naučil ljubiti. Vprašajmo se, kaj pričakujemo od svojih staršev, otrok, prijateljev, soročnikov, sosedov, sodelavcev, oblastnikov in voditeljev? Pričakujemo, da nas sprejemajo, poslušajo, so odprtih rok in nas podpirajo v materialnih potrebah, a so hkrati iskreni, nam odpuščajo, svetujejo, nas previdno usmerjajo, poučujejo, opogumljajo, so z nami potrpežljivi ... Jezusova notranja naravnost in dejanja ljubezni so zlato pravilo, ki je izpolnitev celotne postave in vir bogastva čiste duhovnosti.

Takšno zlato pravilo, splošni etični nauk, imajo tudi v drugih kulturah, verstvih in izročilih. Človeštvo ga je razvilo na svoji poti kot temelj vseh vrednot v želji po mirnem sožitju, pravičnosti, solidarnosti ter zdravih osebnih in družbenih odnosih. Razlika je v tem, da Kristus daje svojim sledilcem tudi moč za izpolnjevanje zlatega pravila, kajti človeška padla narava te-

ga sama ne zmore. Potrebno je novo rojstvo od zgoraj, iz Boga.

»Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite vi njim: to je namreč postava in preroki.« Pričujoča beseda nas spodbuja k ustvarjalnosti in velikodušnosti. V izpolnjevanju tega smo Božji sodelavci. Naredimo prvi korak do bližnjega, gradimo mostove tudi do sovražnikov; govorimo in delajmo to, kar nas uči Jezus. Le tako bomo verodostojne priče svoje vere.

Naj nas k temu plemenitemu poslanstvu izvrševanja zlatega pravila opogumijo besede Chiare Lubich, humanitarne delavke v Indiji, doma iz Italije, ki pravi: »Poskusimo ljubiti. En dan, ki smo ga preživeli tako, je vreden celo življenje. /.../ Bog bo z nami, ker je s tistimi, ki ljubijo. /.../ Včasih bomo morali popustiti, bomo v skušnjavi, da zgubimo pogum, a ne odnehajmo. /.../ Nikakor! Pogum! Bog nam daje milost. Vedno začnimo znova. Če bomo vztrajali, bomo videli, kako se svet okoli nas počasi spreminja. Razumeli bomo, da evangelij prinaša najbolj privlačno življenje, prižiga luč v svetu, daje okus našemu bivanju, ima v sebi kal rešitve za vse probleme. In ne bo-

mo imeli miru, dokler naše izredne izkušnje ne bomo razodeli drugim: prijateljem, ki nas lahko razumejo, sorodnikom, vsem, za katere bomo čutili, da naj jim to povemo. In znova se bo rodilo upanje.«

»Vse, kar hočete, da bi ljudje vam storili, storite vi njim: to je namreč postava in preroki.« Gospod Ramiro, ki je predan Bogu in svojemu delu v pisarni na jugu Mehike, je zvedel, da bo dobil na delovnem mestu novega sodelavca, zato se je vprašal: »Kaj bi jaz želel najti, če bi prvič vstopil v ta prostor? Zaradi česa bi se v njem dobro počutil?« Takoj je šel v akcijo in v pisarni naredil več prostora, poiskal novo pisalno mizo in povabil k sodelovanju še druge kolege. Uredil je prijetno delovno okolje in novi sodelavec je prišel v veselo ozračje in bolj povezano delovno skupnost. Tudi če so naša dejanja majhna, jih lahko naredimo z veliko ljubeznijo.

Kot Božji otroci in Gospodovi služabniki začnimo Jezusovo zlato pravilo živeti danes, jutri, vse leto in do konca življenja. Če bomo živeli po Božjih navodilih, sledi nagrada večnega življenja.

mag. Geza Filo Vstajenje in življenje

**Mag. Geza Filo je pastor
Evangeličanske cerkve Primoža
Trubarja v Ljubljani.**

Evangelij po Janezu v poglavju 11 govori o Lazarju, kako je umrl in oživel. Obuditev od mrtvih bolnika Lazarja iz Betanije, iz vasi Marije in njene sestre Marte, je največji Jezusov čudež v Evangeliju. Omenjeni čudež je bil vzrok, da je veliki zbor dokončno sklenil Jezusa usmrtiti in tako se začne uvod v Jezusovo trpljenje.

Razlago čudeža bi lahko začeli s Kocbekovo mislijo: »Svet je zapletena pajčevina«. Zapletena pajčevina je zlo, ki nas obdaja z vsemi svojimi vezmi. V tem objemu zla pa ni le tisti široki, globalni svet, ki ga preko medijev lahko opazujemo. Ne, tudi naš mali svet, ki nas obdaja, je zapredena pajčevina. Tudi novi koronavirus je zgolj v nekaj dnevih ves svet zapredel v pajčevino, iz katere se ne bomo mogli tako zlahka in brez posledic rešiti. Je pa priložnost,

pa ne zgolj za osebno in zasebno rast vsakega izmed nas, ampak za začetek izgradnje nove, boljše skupnosti. To je v resnici tudi naša dolžnost že od časa davno pred korono. Zato bodo dnevi, ki jih trenutno preživljamo, v naši prihodnosti in prihodnjim generacijam nedvomno predstavljali pomemben del zgodovine. V tem trenutku nas je lahko najbolj strah samo, če se iz vsega tega ničesar ne bomo naučili.

Že stari Izraelci, ki so bili v babilonskem izgnanstvu, daleč od svoje domovine, brez templja in bogoslužja, so se sami sebi zdeli mrtvi. »Bog nas je zapustil in pozabil«, so govorili v svoji potrnosti (Ezekijel 37). Tedaj je Bog spregovoril po preroku: »Glejte, odprem vaše grobove in vas, svoje ljudstvo, izpeljem iz vaših grobov... Dam svojega Duha v vas, da oživite in vas spet naselim v vaši deželi.« To so bile besede upanja! Bog ni pozabil na svoje ljudstvo. »Iz grobov potrnosti in obupa ga bo obudil in vrnil v njegovo deželo«. A se je starozavezno Božje izvoljeno ljudstvo iz tega kaj naučilo? Tu se lahko vprašamo, zakaj je Bog sploh dopustil, da se je njegovo ljudstvo znašlo v grobu? Prerok odgovarja:

»Tedaj spoznate, da sem jaz Gospod«. Babilonsko izgnanstvo je za narod priložnost, da uvidi, kdo je njihov Bog. Pred tem so bili neštetokrat nezvesti zavezi z njim. Zanašali so se na svojo moč, vojsko, tempelj, izvolitev. Šele zdaj, ko so nemočni in se ne morejo več opirati nase, bodo lahko videli Božjo moč in ljubezen. Človek mora umreti, iti v grob, da se lahko pokaže Božja moč.

Tako je razmišljal tudi Jezus, ko je izvedel, da je njegov prijatelj Lazar bolan. »Ta bolezen ni za smrt, ampak v Božjo slavo, da se po njej poveliča Božji Sin«. Ko je Jezus prišel v Betanijo, je bil Lazar že štiri dni v grobu. Njegovi sestri Marta in Marija jokata in žalujeta, podobno mnogi drugi, ki so ju prišli tolažit. Izraelci v Babilonu so jokali, ker so izgnanstvo doživljali kot smrt, tu pa imamo resnično smrt ljubljene osebe. Zato je bolečina toliko večja. Jezus se v vseh situacijah smrti pojavi kot »Vstajenje« in »Življenje«. Kot tisti, ki se predhodno obrne na Boga, ki je sposoben z nenavadno gesto osvoboditi prijatelja iz objema smrti. Ta gesta bo potem postala argument proti njegovi identiteti: če je druge rešil smrti,

naj reši še sam sebe. Jezus je močan proti zlu in smrti, čeprav bo potem sam postal žrtev sovražnikov življenja. Gesta moči vstajenja, ki jo je uporabil pri Lazarju, je nekaj podobnega, kot pripravljanje nauka vsega tistega, kar bo po smrti: izvir Življenja, Vstajenje... Njegova mogočna beseda bo prinesla življenje vsem. Jezus nam ne obljublja, da bomo »sedaj« osvobojeni madežev trpljenja in smrti. Ravno tako nas ne vabi, da bi obupali. Spodbuja nas, da se borimo proti silam zla in tistim, ki zlo povzročajo, da se trudimo osvoboditi pajčevinaste mreže, v katero se vsak dan znova zapletamo. On ve, da je ravno ljubezen, ki v nas prebiva, najbolj učinkovito sredstvo proti temu. In kdo nam to ljubezen omogoča? Kdo nam jo podarja? Morda bomo na taka vprašanja lažje odgovorili, če prisluhnemo velikemu nemškemu evangeličanskemu teologu Helmutu Thielickeju, ki je dejal: »Naša vera ne živi od čudežev in niti zaradi čudežev. Temveč živi zaradi Božje besede in po Božji besedi ter moči, ki jo ta beseda prinaša v naše življenje. Zaradi tega je duh krščanstva tisti duh, ki ima svoje mesto tudi v naši moderni sedanjosti in vsakdanjosti«. Amen.

Lea Brkič

Z masko ali brez nje?

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Na začetku tega leta niti pomislili nismo, da bo maska na obrazu postala del naše vsakdanje opreme. Čeprav se trenutno nevarnost za okužbo z novim koronavirusom zmanjšuje, se priporoča, da še vedno nosimo maske, kamorkoli gremo. Če je včasih veljalo načelo *Odvrzite maske!*, velja zdaj zapoved *Nadenite si maske!*. Kakšna sprememba. In to ne samo v eni državi, ampak po celem svetu. Maska v prenesenem pomenu besede pomeni nekaj, kar ni zaželeno, da bi nosili, čeprav je zaščitno sredstvo, ki ga nujno potrebujemo.

Maske nas uniformirajo. Vsi smo videti enaki, čeprav ima lahko kdo pod masko nasmejan

obraz, nekdo drug pa je pod njo grdo namrščen. To velja tudi, če nosimo masko v prenesenem pomenu besede. Navzven smo lahko videti srečni, mirni in ljubeznivi, pod masko pa skrivamo razočaranje, nemir in sovražstvo. Na masko lahko naletimo že pri običajnem vprašanju, ko koga vprašamo: »Kako si?« Odgovor, ki ga največkrat dobimo na to vprašanje, je: »Dobro sem.« A ko steče pogovor, ugotovimo, da je pri našem sogovorniku vse drugo prej kot dobro. Ali ni to maska, ki si jo v hipu nadenemo, ko se počutimo ogroženi?--- Težko je odkriti povedati, da nismo dobro, ker se bojimo nadaljnjih vprašanj. Ali pa, da bo naš odgovor sogovornika privedel do dvomljivih razmišljanj o nas. Maska, ki si jo v takšnih primerih nadenemo, nam prinaša trenutno olajšanje, a kaj, ko nas preobleče v neiskrenost.

V Psalmu 2,12 je zapisano: »Prizadevajte si za iskrenost ...« Če si moramo za iskrenost prizadevati, to pomeni, da iskrenost ni nekaj, kar nam je dano in nas nič ne stane. Zgodi se, da nas kdo sprašuje za mnenje glede svoje odločitve in vemo, kaj bi rad sogovornik od nas slišal. Naš iskren odgovor

bi ga razočaral ali prizadel. Kaj se odločimo narediti? Imamo dve možnosti: Ali si nadenemo masko in sogovorniku dobričamo ali pa mu brez maske pove-
mo svoje iskreno mnenje.

Še težje je, ko moramo nekomu povedati, da nas je prizadel. Lahko si nadenemo masko in se pretvarjamo, da nismo užaljeni, in se pokažemo kot duhovno močni kristjani, ki lahko vse prenesemo. Toda zakaj? Mar ni težje nositi v sebi bolečino in se soočati z neodpuščanjem, kot pa sneti masko in razkriti svoj prizadeti obraz?

Vsak dan je dan novih soočenj in odnosov. Stalno smo izzvani, ali smo iskreni in smo brez maske, ali pa smo neiskreni in hodimo naokoli z nadeto masko. Tudi če imamo v odnosu do sočloveka masko, ne pozabimo

na Boga, ki vidi tudi izza maske in nas pozna do potankosti. Kako tudi ne bi, saj je vendar naš Stvarnik. A kaj, ko včasih stopamo z masko tudi pred njega. Iskrenost je obraz brez maske. To doseči in to vzdrževati ni lahko. Zato nas psalmist nago-varja, naj si prizadevamo za iskrenost. V življenju si prizadevamo za marsikaj, pa ne le za materialne stvari. Gotovo si nihče ne želi imeti slabega ugleda, zato si prizadevamo za dober ugled. Zakaj si ne bi prizadevali tudi za iskrenost?

Maske kot zaščitno sredstvo pred okužbo z virusom bomo verjetno nosili še nekaj časa. Maske, s katerimi prikrivamo svojo iskrenost, pa čimprej odvrzimo in Svetemu Duhu dovolimo, da nas oblikuje v kristjane, ki si vedno znova prizadevamo za iskrenost.

Rebeka Jovanović Kozarec vode

Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
molitvenih bogoslužij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.

Živimo v času, ko se sprašujemo, kakšna bo naša prihodnost. Kakšna bo prihodnost naših otrok, vnukov, pravnukov. Zato se velikokrat znajdemo v skrbeh in v stresnih situacijah.

Brala sem o nekem psihologu, ki je poučeval o obvladovanju stresa, medtem ko je v rokah držal kozarec vode. Poslušalce je vprašal: »Koliko mislite, da je težak ta kozarec vode?« Odgovori so bili različni. Psiholog je nato nadaljeval, da absolutna teža sploh ni pomembna. Pomembno je, kako dolgo držim kozarec v roki. Če ga držim eno minuto, ne čutim nobene teže. Če ga držim eno uro, bom imel bolečine v roki, če ga držim cel dan, bo roka otopela in paralizirana. V vsakem primeru se teža kozarca ne spremeni, ven-

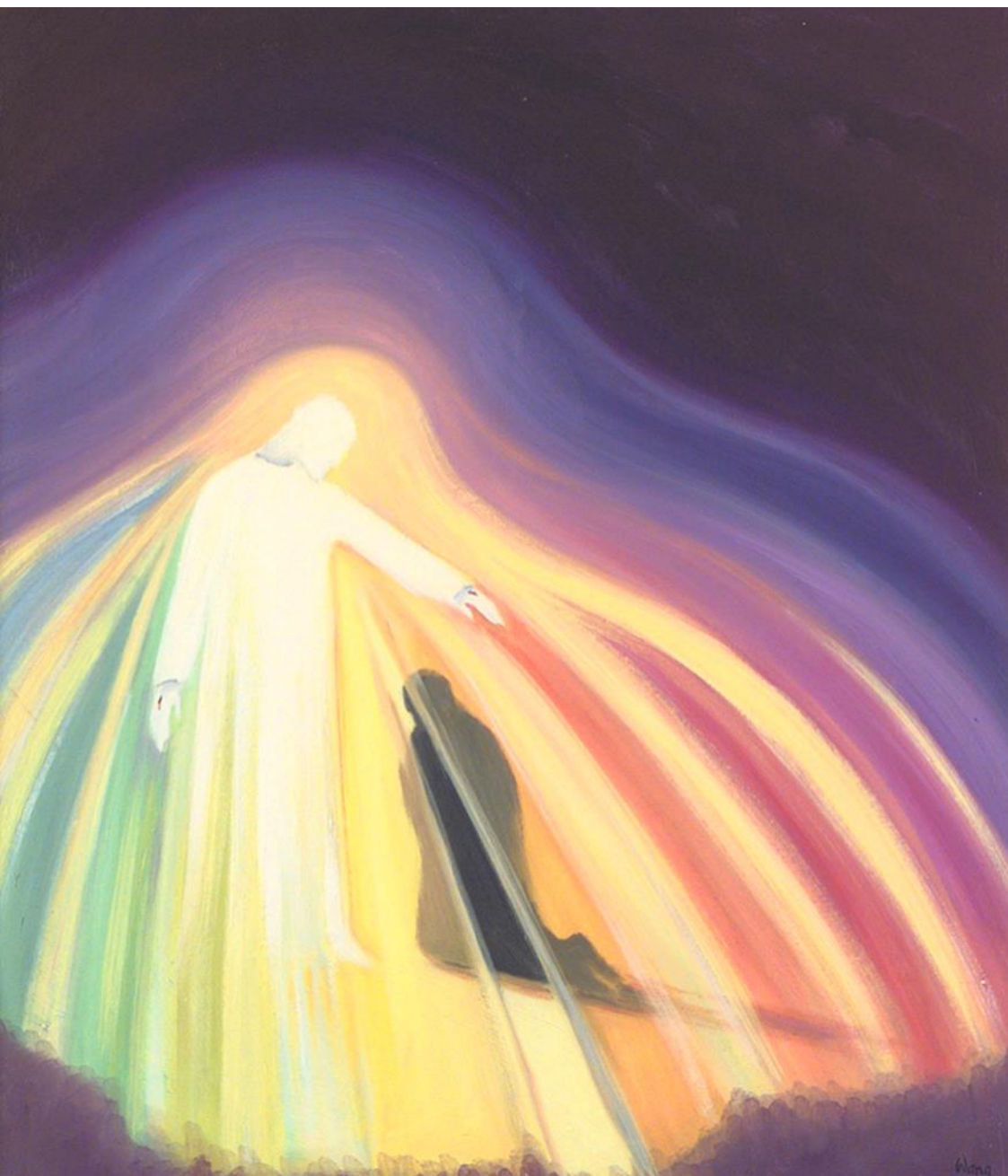
dar dlje ga držim, težji postaja. Ko sem to prebrala, sem se takoj našla v tej zgodbi. »Skrbi v življenju so kot kozarec vode. Razmišljamo o njih kratek čas in nič se ne bo zgodilo. Razmišljamo o njih nekaj ur in čutimo neko breme. Razmišljamo o njih cel dan ali celo noč in počutili se bomo paralizirane in ne bomo sposobni narediti ničesar.« Še več, naše spanje bo slabo, ker v podzavesti rešujemo stvari, ki jih tako in tako ne moremo rešiti.

Postavi se nam vprašanje: Kaj narediti? Kako odložiti kozarec s skrbmi? Kolikokrat držimo »kozarec« čvrsto z obema rokama in ga ne spustimo, čeprav nam Jezus obljublja, da vse svoje skrbi preložimo nanj? V Mateju 6,34 nam celo pravi Božja beseda: »Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo skrbel sam zase. Dovolj je dnevu njegovo zlo.« Poskusimo odložiti kozarce polne skrbi pred Boga.

V knjigi Izaija 43 najdemo tolažbo, ki naj bo naš vodnik skozi življenje: »*Zdaj pa tako govori GOSPOD, tvoj stvarnik, o Jakob, tvoj upodabljavec, o Izrael: Nikar se ne boj, saj sem te odkupil, poklical sem te po imenu: moj si! Ko pojdeš čez vodo,*

*bom s teboj, ko čez reke, te ne
poplavijo, ko pojdeš skoz
ogelj, ne zgoriš in plamen te*

*ne bo ožgal. Saj sem jaz, Go-
SPOD, tvoj Bog, Sveti Izraelov,
tvoj rešitelj.»*

dr. Daniel Brkič

Vsi potrebujemo Božjo tolažbo

Te dni sem bral o sinčku, ki se je bal nočne nevihte. Zato ga je oče vzela k sebi v posteljo. Sinček ga je vprašal: »Oči, ali je tvoj obraz obrnjen k meni?« Oče mu je odgovoril pritrdilno in sinček je hitro mirno zaspal, čeprav je bilo zunaj neurje. Jezus Kristus je obraz Boga Očeta na svetu. Njegov obraz je vedno obrnjen k nam. On nam ne kaže hrbta.

V 94. psalmu je zapisana izpoved globoke vere v Boga: »Ko se v meni množijo vznemirljive misli, mi tvoje tolažbe razveseljujejo dušo.« (Ps 94,19) Tudi apostol Pavel je hrabil vernike, rekoč: »Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe. On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog.« (2 Kor 1,3-4)

Krščanstvo ne sme biti le teorija. Ne sme postati oblačilo, ki ga oblečem za posebne prilož-

nosti in ga nato odložim. Krščanstvo je stalna hoja za Kristusom, včasih tudi v težkih čevljih. Krščanska vera se najbolj okrepi v času stisk. Nekdo je rekel, da veliki vojščaki niso izdelani v vojašnici, ampak na bojišču. Apostol Pavel je potrdil preverjeni nauk krščanske Cerkve, saj je zapisal, da nas Bog tolaži v vsaki naši stiski, kar pomeni, da so tudi stiske del vernikovega življenja. Bog stisk ne odstranjuje in jih ne zanikuje. Stiske niso Božja kazen ali dokaz pomanjkanja vere ali kakega greha. V njih ne tiči demon, ki bi ga bilo treba izgnati. Pavel ni učil mikavnega, a krivovernega evangelija prosperitete. Nasprotno, zapisal je, da nas Bog tolaži v vsaki naši stiski in da je v vsaki stiski z nami. Uporabil je izpeljanko grške besede *parakletos*, ki pomeni, da Bog čvrsto stoji ob nas v stiski in nam prvi priskoči na pomoč. To pomeni, da poljublja modrice, ki so nastale zaradi udarcev, blaži naše bolečine, lajša našo osamljenost in pomirja strahove.

Pavlove besede me spominjajo na neverjeten dogodek, ki se je zgodil na olimpijskih igrah v Barceloni leta 1992. Derek Anthony Redmond, britanski športnik, atlet, tekač, je vse ži-

vljenje sanjal o zmagi in zlati medalji za tek na štiristo metrov, a se je njegova kariera nepričakovano zaustavila tik pred ciljem. V stegnu noge je začutil rezko in hudo bolečino, ker se mu je pretrgala kita. Njegov obraz je izražal hudo bolečino, a je tekmo nadaljeval s podrsavajočim tekom. Približala se mu je nujna medicinska pomoč, a ga niso mogli zaustaviti. Ob njem se je iznenada, navkljub varnostnikom, pojavil velik moški, ki je začel teči v objemu z njim. To je bil Jim Redmond, Derekov oče, ki je s tribune spremljal tek sinovih življenjskih sanj. Objokani sin mu je govoril: »Oče, ti ne smeš teči!« Oče mu je rekel: »Sin, ne skrbi, ta tek bova končala skupaj in tako prišla na cilj.« In sta tudi prišla. Sin se je naslonil na močna očetova pleča in šel skozi špalir. Potem je vstal, zatulil od bolečin in se zgrudil. Danes je upokojeni športnik, ki je prišel do konca steze tekaškega kroga in postal junak olimpijskega duha.

Tudi nebeški Oče ne more gledati naših bolečin, padcev in razbitih sanj. Na vso moč in ne glede na ceno se prebija do nas, da nas hrabri, spodbuja in tolaži vse do cilja. On zapušča

tribuno slave neba in stalno prihaja k nam. Zato se je učlovečil. Obljubil je, da bo z nami do konca sveta (Mt 28,20). Prerok Izaija je Božjo navzočnost med nami v času stiske opisal takole: »Zdaj pa tako govori GOSPOD: Nikar se ne boj ..., poklical sem te po imenu - moj si! Ko pojdeš čez vodo, bom s teboj, ko čez reke, te ne poplavijo, ko pojdeš skoz ogenj, ne zgoriš in plamen te ne bo ožgal. Saj sem jaz, GOSPOD, tvoj Bog ..., tvoj rešitelj.« (Iz 43,1-3)

Bral sem, kaj se je zgodilo po končanem izvajanju čudovite Beethovnovе Devete simfonije, ko je dirigent Arturo Toscanini odložil svojo dirigentsko palico. Publika mu je začela glasno aplavdirati in ni prenehala. Nato se je dirigentu priklonil tudi celotni orkester simfonikov. Takrat je Toscanini stopil na dirigentski oder in rekel: »Gospodje, jaz sem nič in tudi moji glasbeniki so nič, Beethoven pa je vse!« Tudi apostol Pavel je zapisal, da priznanje pripada samo Bogu, ki je Bog vse tolažbe.

V Izaijevi knjigi beremo, kaj je Bog obljubil svojemu ljudstvu sredi izgnanstva: »Kakor mati

tolaži svojega otroka, vas bom jaz tolažil ...» (Iz 66,13) V tej vrstici se Bog primerja z ljubečo materjo. Svojo tolažbo primerja z materino tolažbo. Želi, da se sredi stisk zanašamo nanj, ne pa na naša kratka in varljiva navdušenja. Želi, da spoznamo, da smo odvisni od njega, pa ne zato, ker nam ne bi zaupal ali bi nas hotel imeti pod nadzorom. Ne gre za našo šibkost, Božjo kaprico ali poniževanje, ampak za izraz Božje varnosti in skrbnosti. Oswald Chambers se je spraševal: »Zakaj potemtakem Bog dopušča, da nevihtni oblaki in nesreče hrumijo nad nami, ko si vendar želimo zgolj zelenih pašnikov in mirne vode? Zakaj najdemo Očetovo roko šele izza temnih oblakov groze? Zakaj slišimo Očetov tihi in mili glas tolažbe sredi gromov švigajočih se strel?« Ko sem to prebral, sem se spomnil stavka, ki sem ga imel nekje zapisanega: »Ko nas Bog pošlje v peč, gleda na uro, roko pa ima na termostatu.« Bog ve, koliko kdo prenese. Spoznal sem, da ko izročim svoje težave v Božje roke, on položi svoj mir v moje srce.

Nekdo je lepo povedal: »Če bi Bog polnil naše roke samo z blagoslovi, bi nas teža povlekla

naprej in bi padli na nos. Če bi nalagal na naša pleča samo težave, bi nas teža povlekla nazaj in bi padli na hrbet. Bog nam daje eno in drugo, da stojimo pokonci.«

Kraljica Viktorija je v času svojega vladanja slišala za ženo njihovega dvorjana, ki je izgubila otroka. Odšla je k njej, da bi jo tolažila in ji izrazila sočutje. Z njo je preživela dva dni. Ko so radovedneži žalujčo mamo spraševali, kaj je naredila kraljica, da jo je potolažila, je povedala: »Ničesar ni naredila. Tolažila me je tako, da me je držala za roko in z mano tiho jokala. Dovolj mi je bila njena navzočnost.« Da, naše solze so kot teleskop, s katerimi vidimo daleč v nebesa.

Prebrali smo, da je Bog z nami v vsaki stiski, in da moramo mi tolažiti tiste, ki so v kakršnikoli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog. Božjo ljubezen častimo tako, da jo posnemamo in jo posredujemo drugim. Ljubezen, ki je največja in prva zapoved, je srce naše vere. Rumi, ki velja za enega največjih pesnikov, kar jih pozna zgodovina, je napisal: »Tudi če te niso nahranili, bodi kruh drugim.« Nekdo je rekel.

»Bolje je prižgati svečo kot preklinjati temo.«

Največja ovira, da nismo deležni nebeške tolažbe, je naša počasnost za molitev, zato vabim k notranji molitvi srca. Zaustavimo se. Umirimo se v sebi. Molimo za naš planet, ki je naš skupni dom in je v resni preizkušnji zaradi našega požrešnega plenjenja. Zahodna civiliza-

cija je nabita pištola, ki je usmerjena v glavo našega planeta (Terrence McKenna). Koronavirus pooseblja vse, kar delamo narobe v odnosu do Boga Stvarnika, ljudi in narave. Prosimo Boga za odpuščanje in se odzovimo na Božje povabilo ter sprejmemo njegovo pomoč in tolažbo. Bog je edino upanje za naš svet. Brez njega ni svetle prihodnosti

Sebastian Hajdinović
Eno telo –
veliko udov,
eno poslanstvo –
veliko darov

Sebastian Hajdinović je
teolog in duhovnik v
Evangeljski cerkvi Logos
na Bledu.

Kristusova Cerkev je duhovna institucija. Ni profitna organizacija, ni odvisna od registracije in za delovanje ne potrebuje dovoljenja. Kristusove Cerkve nihče ne more voditi in kontrolirati. Kristusovo Cerkev vodi Sveti Duh in kontrolira jo Kristus. Cerkev je namreč Kristusova, ker je prvenstveno duhovna. Ker pa še zmeraj živimo v materialnem svetu, ima Cerkev tudi materialno obliko institucije in organizacije. In ta materialna cerkev gostuje Kristusovo Cerkev, ki je v duhu.

Ta materialna cerkev se trudi živeti po vzoru Kristusove Cerkve, ki je duhovna. To pomeni, da smo vsi kot posamezniki vključeni v izgradnjo Božjega

kraljestva. Kajti vsi smo udje Kristusovega telesa, Kristusove Cerkve. Vsak ud ima en namen, ki ni, da drugi udi služijo tebi, ampak da ti služiš istemu namenu z vsemi udi skupaj. Ta namen je izgradnja Božjega kraljestva. Temu namenu nasprotuje duhovni konformizem, ki uničuje slehernega, ki naj bi bil eden izmed udov Cerkve. Duhovni konformizem je podoben telesnemu konformizmu. To je prizadevanje, da v svojem življenju dejansko delamo samo na tem, da nam je udobno, da se počutimo prijetno, da se nam ni treba soočati s stvarmi, ki ogrožajo naše občutke lagodja. Duhovni konformizem je tudi, ko se sami sebi smilimo in se obnašamo kot žrtev in čakamo, da nekdo drug stori tisto, kar bi morali storiti sami.

Apostol Pavel nas v prvem poglavju Pisma Korinčanom uči, da obstajajo razni darovi. Tudi v 26. vrstici govori, da »če en del trpi, trpijo z njim vsi deli, če je en del v časti, se z njim veselijo vsi«. Eno telo z veliko udi, a vsi udi delujejo kot eno. Tako deluje duhovna Kristusova Cerkev v naši telesni cerkvi. Vsak ud se mora zavedati, da pripada istemu telesu in da njegov namen ni, da telo služi njemu,

ampak da skupaj z vsemi udi služi namenu Kristusovega telesa, ki je izgradnja Božjega kraljestva. Darova čudes in ozdravljenje sta najprej namenjena tistim, ki ne verujejo, potem pa za okrepitev vere tistim, ki so duhovno slabotnejši udje, saj se še razvijajo. Jezus pravi v Matejevem evangeliju 12,39, da znamenja in čudesa iščejo neverujoči. Mi pa, ki smo že postali deli Kristusovega telesa, ne potrebujemo čudes in znamenj, ker smo že eno v duhu s Kristusom. Vendar še vedno molimo drug za drugega, ko smo v pomanjkanju in stiski, saj imamo moč in Kristusovo avtoriteto in s tem tudi drug drugemu služimo v ljubezni. Ko nek ud potrebuje molitev za okrepitev ali ozdravitev, se zberemo in molimo, kličemo pomoč v imenu Jezusa Kristusa, ki nam je dal moč in darove. Ampak če smo resnično Kristusovi udje, nikoli čudes ne zahtevamo. Če potrebujemo čudesa in znamenja, da bi nas to prepričalo, da je Bog, ki ga oznanjamo, pravi Bog, je to znak, da še nismo postali deli Kristusove Cerkve. V tem primeru smo morda člani neke verske skupnosti, ampak še nismo deli duhovne Cerkve. Če smo deli Kristusove Cerkve in smo postali šibki in ujeti v

past duhovnega lagodja ali konformizma in se sami sebi smilimo ter čakamo na druge, da naredijo tisto, kar lahko storimo sami, velja za nas nasvet: »Zbudi se, saj imaš vso avtoriteto in moč«. Morda ne vemo, kakšen dar imamo, in se sprašujemo o tem. Ampak vedimo, če smo deli Kristusove Cerkve, smo zagotovo prejeli darove, čeprav morda še ne vemo kakšne. Vendar se ne obremenjujemo z ugotavljanjem, kakšne darove imamo. Raje se opogumimo, ker smo deli Kristusovega telesa in smo zato deležni njegove moči. Ne utrujajmo se s tem, kakšne darove imamo ali nimamo, ampak poslušajmo Svetega Duha, ki nagovarja naša srca in naš razum. Poslušajmo navodila Svetega Duha in ponižno ter poslušno služimo v izgradnji Božjega kraljestva. Med delom bomo ugotovili, katere darove imamo. Le med delom bomo deležni Božje moči in bomo prepoznali svoje darove, ki nam jih je dal naš milostni Bog. Ostanimo zvesti duhovni Kristusovi Cerkvi in širimo Božje kraljestvo. Vsak dan iščimo in prosimo Boga za modrost in za moč Svetega Duha. Samo tako bomo kot Kristusovo telo ohranili edinost, tudi ko smo telesno ločeni.

dr. Katja Brkič Golob
Duhovni imunski
sistem

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Telesni imunski sistem je nepogrešljiv ščit, ki brani naše telo pred vdorom tujkov in uniči tiste, ki se jim v notranjost vendarle uspe prebiti. Pri tem usklajeno sodeluje cela vrsta organov, celic in molekul, brez katerih bi bili na milost in nemilost prepuščeni vsemu, kar nas obdaja. Seveda, poleg telesnega obstaja tudi psihološki imunski sistem. V teh dneh me veliko ljudi sprašuje, ali je normalno, da smo ljudje tako prestrašeni, da se izogibamo vzpo-

stavljanju očesnega kontakta ipd. Po epidemiji koronavirusa je prišla do izraza epidemija strahu in osamljenosti. Strah, ki ga doživljamo, je do neke mere povsem normalna človeška reakcija, ki je odraz zdravega psihološkega imunskega sistema. Gre za to, da smo ljudje razvili tendenco, da se določenim patogenim/strupenim znakom bolezni/nevarnosti na veliko izognemo. Če vidimo kačo, to v nas vzbudi strah, zato odskočimo in se na tak način zavarujemo pred morebitno nevarnostjo. Težava nastane, kadar naš psihološki imunski sistem oslabi in postanemo nefunkcionalni – v nenormalnih količinah nakupujemo živila, smo pretirano razdražljivi, pretirano zdolgočasni, nezmožni spati ipd. V teh dneh narašča tudi epidemija osamljenosti – tako pri starejših, ki so prikovani v svojih sobah ali na bolniških posteljah, kot tudi pri mlajših, ki so primorani več časa preživeti drug z drugim doma, se aktivneje ukvarjati z otroki, pa se v sebi vseeno paradoksnost počutijo osamljene, saj so možnosti za prepire in nerazumevanje toliko večje, ko smo 24 ur na dan skupaj. Vse to so normalne reakcije, ki se jih ne rabimo bati.

In končno seveda obstaja tudi duhovni imunski sistem, ki ga moramo kristjani krepiti v teh dneh, ko je na odru krščanstva predstavljenih toliko mamljivih alternativ, ki želijo zasenčiti resnico starega, a še kako živega evangelija milosti. Resda Sveto pismo ni medicinski priročnik, vendar v njem najdemo številne naravne zakone, za katere je človeštvo potrebovalo tisočletja, da jih je ponovno odkrilo. Že v 3. Mojzesovi knjigi v 13. poglavju in tudi v 4. Mojzesovi knjigi v 5. poglavju so natančno opisani zakoni karantene in samoizolacije za vse, ki so zboleli za gobavostjo. Bog torej nikoli ne dela v nasprotju z znanostjo. Zato smo lahko kristjani najboljši vzorniki v spoštovanju higijene in upoštevanju ukrepov karantene. Zdaj imamo priložnost, ko lahko dajemo, dajemo na pravi način, tako da ne razširjamo svoje bolezni drugim, ampak da poskrbimo za zdravo okolje vseh, ki so okoli nas. Samoizolacija je tako v kontekstu duhovnega imunskega sistema pravzaprav dejanje ljubezni, ki sodi v tako imenovano »dobro delo« – na tak način soljudem izkazujemo ljubezen, samopožrtvovalnost in svoje potrebe postavljamo na stran. V tem času, ko smo obkroženi s tiši-

no, izoliranostjo ter osamljenostjo, se lahko končno umirimo in premislimo o stvareh, ki so v življenju najpomembnejše – ravno s tem krepimo naš duhovni imunski sistem.

Kateri so gradniki krepitve duhovnega imunskega sistema? Apostol Pavel v 1. pismu Korinčanom 13,13 govori prav o njih, ko pravi: **»Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje.«** Te tri gradnike duhovnega imunskega sistema, torej vero, upanje in ljubezen, želim povezati s svetopisemsko vrstico iz preroka Izaija 26,20, ki velja tudi za nas danes. Pravi pa takole: **»Pojdi, moje ljudstvo, stopi v svoje hrame in zakleni vrata za seboj, skrij se za kratek čas, dokler ne mine togota.«** Chraska to vrstico prevaja takole: **»Pojdi, ljudstvo moje, stopi v hrame svoje in zapri si duri za seboj: skrij se za malo časa, dokler ne preide jeza.«**

Prvič, vstopiti v svoj hram pomeni skriti se v varno zavetje Cerkve in skupnosti, v kateri lahko izkušamo Božjo ljubezen.

Kot prvo moramo razumeti zgodovinsko in sociološko ozadje.

Prerok Izaija je živel v času vladavine krutega asirskega vladarja Tiglat Pileserja III., ki je porazil Babilonce, oslabil moč Egipta in s krutimi metodami vojaškega zatiranja ustvaril monopol nad tedanjo Mezopotamijo, kar je seveda vključevalo tudi Izrael (tako severno kot tudi južno kraljestvo). Ne čudi, da prerok omenja togoto, oziroma jezo, kot prevaja Chraska, kar se nanaša na čas stiske, preganjanja, težav, preizkušenj. Prav tako ne čudi, da prerok Izaija vrstico začne z »moje ljudstvo«, ki zveni kot materinski poziv Boga svojemu ljudstvu v času stiske. Moje ljudstvo, moji otroci, pridite k svojemu Očetu, pridite k svojemu Prijatelju, zaupajte se mu. Gre za poziv, da k Bogu pridemo kot k Očetu in mu povemo svoje skrbi, strahove, da se nanj obrnemo v času, ko zunaj divja zatiranje asirskega monopola, oziroma v današnjem času epidemija osamljenosti, socialne nepravilnosti, strahu, ekonomskega pada ipd. Gre za gotovost, da Bog svojega obličja ni obrnil proč od ljudi. Cerkevni Oče Avguštin je glede tega v svojih Izpovedih dejal: »O, Bog, nemirno je naše srce, dokler se spočije v Tebi.«

Izraz »stopiti v svoje hrame in zakleniti vrata za seboj« lahko zelo dobro povežemo z judovsko zgodovino. V izvirnem hebrejskem jeziku je samostalniček **»bahadareka«**, ki ga mi v konkretnem navedku prevajamo kot hram, možno prevesti tudi kot kamrica, skrita soba, skriti kot, skrita omarica, varno zatočišče, varna utrdba. Enaka besedna izpeljanka v povezavi z zaprtimi vrati (**»dalateka«**) je namreč zapisana tudi v 1. Mojzesovi knjigi 7,16, ko pravi, da so vstopili v barko Noe in njegova družina ter samci in samice od vsega mesa, **Gospod pa je zaprl vrata za njimi**. Podobne besedne izpeljanke so opisane tudi v 2. Mojzesovi knjigi 12,23, kjer je opisan dogodek prve pashe, ko so v Egiptu umrli vsi prvorojenci, Izraelci pa so bili zaščiteni pred smrtjo, ker so z jagnjetovo krvjo namazali podboje vrat. Zapisano je namreč, da je šel **Gospod mimo vrat in ni pustil, da bi Pokončevalec vstopal v hiše in pobijal**. Prerok Izaija je torej s tem, ko je ljudstvu naročal, naj se skrijejo v svoje hrame in zaklenejo vrata za seboj, pravzaprav ljudi spomnil na njihovo zgodovino, ko jih je Bog očeval in bil z njimi (tako v Noetovi barki, kot tudi v hišah, ki so bile

premazane z jagnjetovo krvjo). Seveda gre tudi v tem odlomku za simboliko in sliko, to je sliko skupnosti in Cerkve. V Novi zavezi se namreč motiv barke ponovno pojavlja, ko je Jezus s svojimi učenci v čolnu na jezeru in nastane močan vihar, ki ga Jezus pomiri. Tako kot je barka rešila Noeta, lahko primerjamo tudi Cerkev, ki po Kristusu ponuja odrešenje vsem ljudem. Stopiti v hram in zakleniti vrata za seboj pomeni biti v skupnosti, to je v Cerkvi in pod avtoriteto zdravega nauka. Kot so Izraelci praznovali prvo pasho, ko so namazali z jagnjetovo krvjo vrata svojih hiš, da jih pokončevalčeva roka ne bi dosegla, je v Novi zavezi Kristus to darovano jagnje, čigar kri ščiti Cerkev pred večno smrtjo in zlom.

Kako torej lahko z ljubeznijo krepimo svoj duhovni imunski sistem? Tako, da smo v občestvu Cerkve povezani z deli ljubezni. Služim lahko samo takrat, ko sem obkrožena z ljudmi. Cerkveni Oče Tertulijan je dejal: Sam kristjan ni kristjan (Solus Christianus, Nullus Christianus). Morda boste rekli, da je to malo nenavadno, sploh če se kot Cerkev ne moremo zbirati na bogoslužjih, ali če ne

moremo biti dejavni zunaj nje, toda Cerkev je še vse kaj več kot le ti zidovi, Cerkev je občestvo, je skupnost, je podrejanje, je podarjanje, Cerkev je sveta in grešna, je ena in nedeljena. Cerkev je ta, ki si v času krize (kakršnekoli) nikakor ne more privoščiti, da bi pogledala proč, da bi zamižala na eno oko, da bi obrnila svoj obraz, da bi klonila, da ne bi izkazala sočutja do trpečih, do tistih, ki jih je strah, da ne bi bila prva, ki bi spoštovala ukrepe in prva, ki bi priskočila na pomoč.

Ali želimo obrniti nov list v svojem življenju? Potem začnimo služiti, kajti to je najlepše kar Cerkev lahko naredi. Služimo lahko na več načinov, kot prvo tako, da poskrbimo za varnost ljudi, da jih ne okužimo. Kot drugo lahko tolažimo, molimo za prestrašene. Lahko se vključimo v karitativne dejavnosti, tudi v dejavnost Usmiljeni Samarijan in v druge dejavnosti. Ljubezen lahko izražamo samo v soobčestvu z drugimi ljudmi. Če nas je strah, imamo lahko v Cerkvi varno zavetje, čist in zdravi nauk, to namreč pomeni stopiti v svoje hrame in zakleniti vrata za seboj, kajti Kristusova kri pere naše grehe, Kristusov križ je sredstvo odrešenja in to

je sporočilo, ki mora tudi danes odzvanjati iz cerkvenih prižnic. Če ponovimo, vstopiti v svoj hram in zakleniti vrata za seboj pomeni poiskati zaščito v Cerkvi in skupaj s Cerkvijo delati dela ljubezni in si na tak način krepiti duhovni imunski sistem.

Drugič, vstopiti v svoj hram, zakleniti vrata za seboj in se za kratek čas skriti, je lahko prispodoba groba in s tem večnega upanja v vstajenju, ki ga imamo kristjani v Vstalem Kristusu.

Besedna zveza hram in zaklenjena vrata je lahko tudi prispodoba za grob. Kako to vem? Kot prvo smo prebrali, da naj ljudstvo v svoje hrame vstopi in se skrije za **kratek čas, dokler ne mine togota ali jeza**. Zapisano je »za kratek čas«, pri čemer hebrejska igra besed nakazuje, da gre v primerjavi z večnostjo za relativno kratek čas. Z drugimi besedami, ko se človek v zadnjih minutah svojega zemeljskega trpljenja sooča in gleda smrti iz oči v oči, bo njegov odhod v grob, kjer se bodo zaprla vrata (v času Izaije so judovski grobovi izgledali bistveno drugače kot danes, grobove so namreč zapirali z velikimi kamni) le kratkega ve-

ka, kajti Bog ima to moč, da obudi mrtve iz groba. Vedeti moramo, da je v času asirske invazije veliko Judov umrlo in bilo podvrženo strašnemu trpljenju, zato ne čudi ta besedna igra, ko prerok omenja kratek čas, s čimer napoveduje, da bo vsakega trpljenja enkrat konec. Kot pravi Jezus v Janezovem evangeliju 5,25: »Resnično, resnično, povem vam: Pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Božjega Sina, in kateri ga bodo slišali, bodo živeli.« Takrat bo torej izpolnjeno to, kar pravi prerok, da bodo ljudje v svojih hramih le za kratek čas, kajti Bog bo odprl njihove grobove, iz grobov bodo vstali kot oslice brez jarma, njihove suhe kosti bodo oživele, mnogi, ki spijo v prahu zemlje, se bodo prebudili.

Ko se človek znajde na koncu svoje življenjske poti, mu ne preostane nič drugega kot le upanje. In Vstali Kristus nam daje to upanje, kajti ker on živi, bomo tudi mi živeli. Včasih me kdo vpraša, kje je Bog, ko po celem svetu umirajo starostniki, priklopljeni na respiratorje, ko jim zmanjkuje sape, ko se ne morejo dostojno posloviti od svojih svojcev, kje je bil Bog v času druge svetovne vojne in

vseh ostalih vojn, kje je Bog na afriški celini, kjer se otroci že rodijo okuženi s HIV virusom, kje je Bog, ko se znajdem v lastni osami, zmedenosti, nihilizmu, nesreči in obupu? Veste, kje je Bog? Ravno tam. Drži me za roko in mi vliva upanje, da se skrijem v svoj hram le za kratek čas. Trpeči Kristus je tudi v bolnišnicah. Ko ljudem primanjkuje sape, je on kot Nebeški Dih njihova moč in pogum. Kristus je na smetišču človeške zgodovine, kjer čaka in trka na vrata mojega srca, naših src.

Protestantski teolog Jürgen Moltmann, ki se je uveljavil kot teolog razprave o teodiceji oziroma obstoju zla, je trdil, da je bil križani Bog v Auschwitzu, ko je spil grenki kelih, pa je križani Bog gledal Auschwitzu iz oči v oči. In čeprav zunaj ne divja kruta vojna Auschwitza, pa smo zahodnjaki kljub gospodarski rasti in globalnemu povezovanju apatični, nihilistični in blodimo brez smisla. Sodobni Auschwitz 3. tisočletja se je namreč naselil v naše srce. Preselil se je v klopi naših cerkva, za naše prižnice, v bolnišnice, šole, sodišča ipd. To je duhovni koronavirus, ki se širi počasneje kot običajni koronavirus, a so njegovi učinki dosti bolj smrto-

nosni, kajti od Adama dalje so vse človeške generacije umrle. Zato krepimo svoj duhovni imunski sistem z upanjem, kajti vstopiti v svoj hram in zakleniti vrata za seboj lahko slikovito pomeni biti za kratek čas v grobu in se oklepati živega upanja, da bomo s Kristusom ponovno vstali in živeli. Tudi v Apostolski veroizpovedi namreč izpovedujemo, da verujemo v telesno vstajenje in večno življenje.

In tretjič, izmed gradnikov duhovnega imunskega sistema smo že omenili ljubezen in upanje, ostane še vera. **»Pojdi, moje ljudstvo, stopi v svoje hrame in zakleni vrata za seboj, skrij se za kratek čas, dokler ne mine togota. Prispodoba stopiti v svoj hram in zakleniti vrata za seboj se lahko nanaša tudi na moje molitveno življenje, s čimer pa raste moja vera, ki je tretji gradnik duhovnega imunskega sistema.**

Besedna zveza »stopiti v svoj hram«, ki je zapisana v hebrejščini, je v Novi zavezi zapisana v grščini, in sicer to najdemo v Mateju 6,6. Matej je pisal predvsem Judom, ki so se spreobrnil v krščanstvo, zato je zelo dobro poznal starozavezne spi-

se in ne čudi, da je pravzaprav parafraziral ravno vrstico iz Iza-ije, ko pravi: »**Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem.**« V času stiske in preizkušenj mi preostane edino to, da se »zavlečem« v svojo molitveno kamrico in to delam na skrivnem, lahko bi rekli v samoizolaciji. Jezus namreč pravi, da v molitvi ne bomo kot hinavci, ki radi molijo stoje in po shodnicah ter voga-lih glavnih ulic, da se pokažejo.

Včasih lahko iskreno molim le v samoizolaciji, ko sem sama s svojim Bogom. Tam se počutim varno, dokler ne mine nevihta. Gre za simboliko, ko se lahko skrijem pod Božje peruti, ko se zatečem k Bogu, kajti Gospodovo ime je utrjen stolp, pravič- ni se zateka vanj in je na varnem (Pregovori 18, 10). Ti hrami so torej prispodoba za kraj molitve in osebne pobožnosti. V času stisk lahko v samoizolaciji molim za druge ljudi, ki so v stiski. Dokler zunaj divja nevihta, sem se na nek način prisiljena soočiti z Bogom, se z njim resno pogovoriti, mu povedati, kaj me muči in predvsem poslušati, kaj ima on za povedati meni. In na tak način s poslušanjem raste moja vera, ki jo v

času stisk še kako potrebujem. Nujno potrebujem samoizolacijo, da se v Bogu umiri moja duša, da se zamislim nad svojim duhovnim stanjem, da premislim, kaj mi pomeni Božja tolažba.

Kadar smo fizično ločeni, lahko vsak od nas moli na skrivnem v svoji molitveni kamrici, v svojem hramu, s čimer pa postajamo vse bolj in bolj povezani. Ne samo da bo rastle naša **vera**, ampak bomo imeli tudi **živo upanje**, predvsem pa se bo na tak način obudila želja po **ljubezni** in služenju drugim. Z vero, upanjem in ljubeznijo lahko okrepiam svoj duhovni imunski sistem in s tem premagam epidemijo duhovne mlačnosti.

Sveto pismo nas torej nagovarja: »**Pojdi, moje ljudstvo, stopi v svoje hrame in zakleni vrata za seboj, skrij se za kratek čas, dokler ne mine togo-ta**« (Izaija 26,20).

Ne bojmo se, kajti, ker Bog živi, tudi mi živeli bomo. »**Bog upanja pa naj vas napolni z vsem veseljem in mirom v verovanju, da bi bili v moči Svetega Duha polni upanja.**« (Rim 15,13)

Dietrich Bonhoeffer

Kdo sem

**Kdo sem? Oni mi pogosto rečejo,
da prihajam iz svoje celice sproščen in veder in trden
kakor posestnik iz svojega dvorca.**

**Kdo sem? Oni mi pogosto rečejo, da se pogovarjam s
svojimi čuvaji svobodno in prijazno in jasno,
kakor da mi ne bi ukazovali.**

**Kdo sem? Oni mi tudi rečejo, da nesrečo nosim
ravnodušno, smehljaje in ponosno, kakor nekdo,
ki je navajen zmagovati.**

Sem res to, kar pravijo o meni drugi?

Ali sem zgolj to, kar sam vem o sebi?

**Nemiren, hrepeneč, bolan, kakor ptič v kletki,
loveč življenjski dih, kot da me kdo stiska za vrat,
hlepeč po barvah, cvetju, ptičjem petju,
žejen dobrih besed, človeške bližine,
drgetajoč od srda nad samovoljo in že majhno žalitvijo,
nemirno čakajoč na velike reči,**

**nemočno trepetajoč za prijatelje v neskončni daljavi,
utrujen in prazen za molitev, razmišljanje, ustvarjanje,
šibek in pripravljen od vsega vzeti slovo?**

Kdo sem? Ta ali oni?

Sem mar danes ta in jutri kdo drug? Sem hkrati oboje?

Pred ljudmi hinavec in

pred samim sabo zapuščen trpeči slabič?

Ali je, kar je še v meni, podobno premagani vojski,

ki se v neredu umika pred že doseženo zmago?

Kdo sem? Samotno spraševanje se iz mene norčuje.

Kdor že sem, Ti me poznaš, Tvoj sem, o Bog!

Prevod: Marta Stupar

Pesnitev *Kdo sem* je napisal nemški protestantski teolog in pastor Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) tik preden je bil 4. aprila 1945 obešen v nacističnem taborišču Flossenbürg. Bil je zagovornik t. i. Izpovedujoče Cerkve, ki se je uprla Hitlerjevemu nacizmu. Bonhoeffer velja za teološkega velikana in krščanskega mučenca 20. stoletja. V pesnitvi se je spopadal z vprašanji »temne noči duše«.

dr. Daniel Brkič
Krona kristjana
je ponižnost

Celotno krščanstvo je učenje ponižnosti. Ponižnost pomeni odvisnost od Boga (Avguštin iz Hipona). Za Boga je boljši tisti človek, ki je grešil, a se je za svoje grehe pokesal, kot tisti, ki ni grešil, a misli, da je pravičen. Odrešenje ni odvisno od tega, ali sem grešen ali ne, ampak od Božje milosti. Kdor ni ponižen, se ne more rešiti, ker človeški napuh odklanja potrebo po Bogu (Jean Kalvin). Brez ponižnosti ni svetosti. Ponižnost prizna svoje napake, zmote, strahove, dvome in ranljivost. Ponižen človek prosi za pomoč, ko jo potrebuje, in za odpuščanje, ko uvidi svoje stanje. »Krona kristjana je ponižnost.« (M. Luther)

Težko je biti ponižen. Težko je priznati, da se motim. Težko je, če se kdo ne strinja z mojim prepričanjem in to smatram kot osebni napad. Težko se je družiti z ljudmi, ki mi ne odobravajo; počutim se manjvreden. Tako in tako nas stalno bombardirajo: Nisi dovolj dober, uspešen, bogat, vitek, čeden, zdrav, inteligenten, ustrezen, sposoben, popoln ... Ni čudno, da se počutimo kot žrtev.

Bog je najbolj ponižna oseba, zaradi česar je največji in neminljivi. Bog Stvarnik je toliko ponižen, da skrbi za najmanjše stvarstvo; za ptice neba, lilije na polju, za grešnike ... Tako je zapisano v Evangeliju po Mateju (Mt 6,26-30). Božjo ponižnost vidimo v Jezusovem učlovečenju in križanju. Vidimo jo v Jezusovem umivanju učenčevih nog (Jn 13,14). Ponižnost nas naredi podobne Kristusu. Ponižnost je mati vseh vrlin, napuh pa vzrok vseh grehov. Izak Sirski je bil tako ponižen, da je rekel: »Raje privolim, da me vsak dan stokrat vržejo v vročo peč, kot da bi živel neodvisno od Boga.« Potem je dodal: »Človek je ustvarjen tako, da veruje v Boga. Ne verjeti vanj je sprevrženost ošabne človeške narave in je vzrok vsega zla.«

Biti ponižen pomeni biti odvisen od Boga, tako kot je otrok odvisen od očeta. Zato je Jezus rekel: »Kdor se poniža kot otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu« (Mt 18,4). Spomnimo se babilonskega stolpa, ki ga je gradila človeška aroganca, a ga je Bog sesul v prah (1 Mz 11,4). Nekje sem prebral: »Ponižnost je čudna reč; v trenutku, ko pomisliš, da jo imaš, jo izgubiš.« Mnogi žvrgolijo, da so ponižni, a obnašajo se, kot da so središče veselja.

Kaj je krščanska ponižnost? Po-

nižnost ni nasprotje ošabnosti, kot to običajno tolmačimo. Ponižnost je odvisnost od Boga: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!« (Lk 18,13) Ponižnost ni v tem, da se imamo za ničvredne, ali da se dovolimo izkoriščati, zatirati in tlačiti. Ponižnost ni degradacija. Ponižnost ni, da smo tihi, neopazni, poslušni, plašni, mirni, svetniški, nežni, blagi, pasivni. Jezus Kristus je bil ponižen, pa tega ni počel. Ne gre za temperament, niti za karakter (značaj), niti za moralnost. Poznam veliko ljudi, ki so navidezno ponižni, a kaj ko zaupajo vase in v svojo pravičnost, druge pa farizejsko precejajo in zaničujejo. Ponižnost je duhovna vrlina. Je krepost notranjega človeka, duha.

Ponižnost ne spodkopava ambicioznosti, znanja, napredka, inteligence, razuma, bogastva, uspeha, talentov, darov. Ponižnost ne pomeni biti ljudem predpražnik. Ne pomeni odreči se svojih pravic, klečeplaziti in se dovoliti trpinčiti in poniževati. Ponižnost ne pomeni biti nesamozavesten. Ponižnost ne označuje pokornosti in suženjstva ljudem. Ponižnost ni znak šibkosti, ampak veličine.

Jezus je presenetil, ko je med učence postavil otroka in rekel: »Kdor se poniža kot otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu.« (Mt 18,4) Otrok je postal Jezusovo

učno sredstvo, impresivno znamenje. Z otrokom je izrazil veličino ponižnosti. »Resnično, povem vam: Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!« (Mt 18,3) Z otrokom jih je opozoril, da gredo v napačno smer, stran od nebeškega kraljestva. Krepost ponižnosti je izrazil z otrokovo odvisnostjo. Célo življenje se borimo proti odvisnosti in hočemo biti neodvisni. Največja težava starosti ali bolezni je, da se nismo pripravljeni soočiti s tem, da smo odvisni od drugih. Nočemo si priznati, da potrebujemo pomoč drugih, da nas oblačijo, hranijo, umivajo in za nas skrbijo. Otrok je popolnoma odvisen od staršev. Prava ponižnost pomeni sprejeti, da smo odvisni od Boga.

Slavnega ameriškega pianista, skladatelja in dirigenta Leonarda Bernsteina so vprašali, katere glasbenike dobi najtežje za igranje v simfoničnem orkestru. Odgovoril je: »Tiste, ki igrajo note druge violine, druge flavte, drugega roga ..., kajti vsi hočejo igrati prvo violino, prvo flavto, prvi rog.« Ljudje imamo o sebi visoko mnenje in v nas tiči rivalstvo in želja po vladanju. Ponižnost je stanje duše, ko prepoznavamo svojo odvisnost od Boga; svojo šibkost in nečistost. Bog počiva v dušah ponižnih (Izak Sirski).

Danilo Jovanović Jezus v viharju

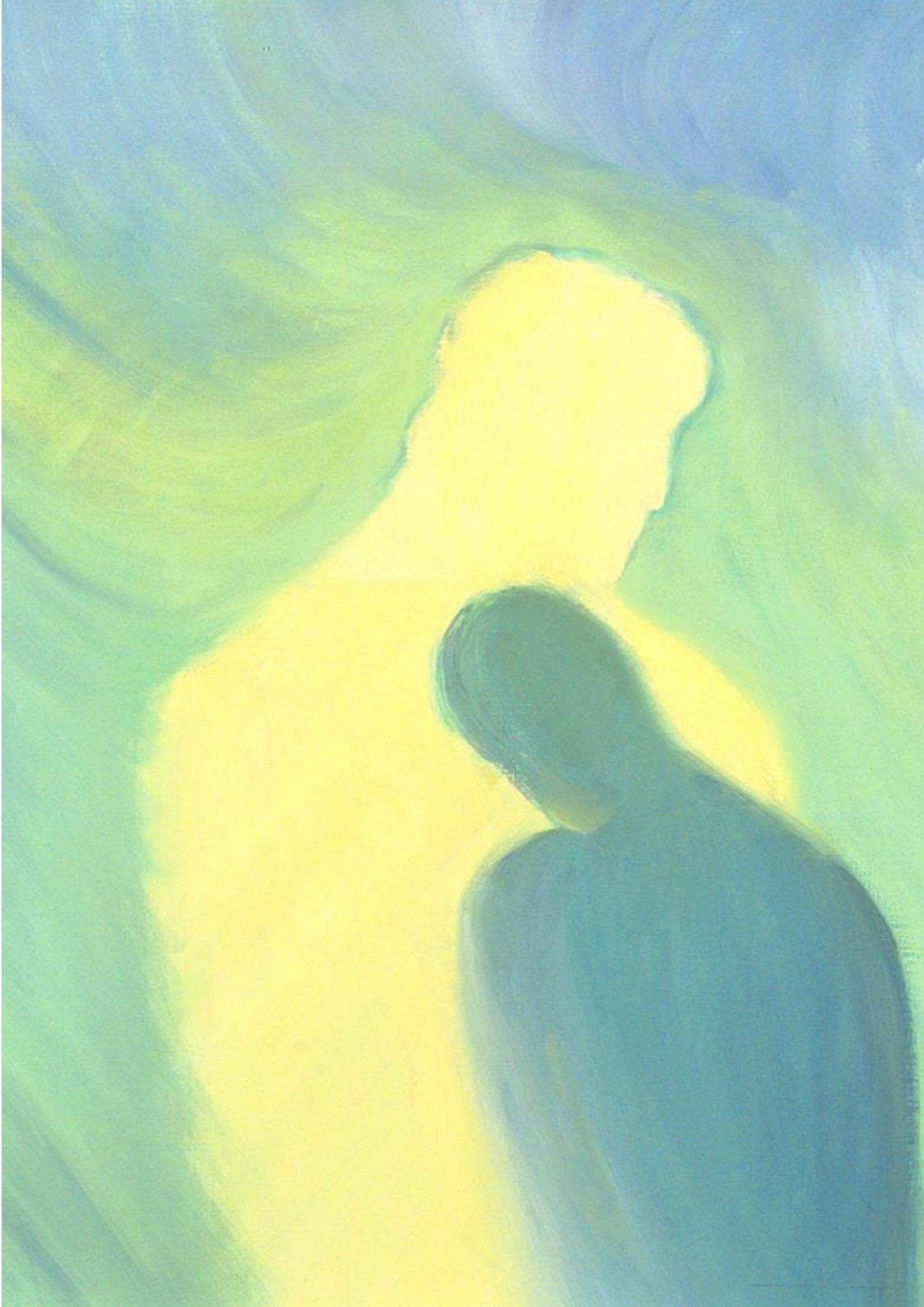
Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V času epidemije sem skoraj vsak dan razmišljal, ali ni mogel Bog zaustaviti tega virusa? Ali je Bog nemočen? Kljub temu, da smo molili, se je virus širil in veliko ljudi je zbolelo, mnogi pa so tudi umrli. Zakaj ni Bog interveniral, ne vem. Vem pa, kje je Bog sedaj, ker nam Sveto pismo govori o tem. Bog je v vsakem problemu in viharju s svojo Cerkvijo.

V Markovem evangeliju 4,35-41 beremo, da je bil Jezus s svojimi učenci na jezeru. V tej priliki čoln ali ladja predstavlja Cerkev. Vsaka beseda v Svetem pismu je z namenom. Nič ni slučajno, vse je na pravem mestu. Rekli smo, da čoln predstavlja Cerkev. Zakaj je Jezus spal? Zato, ker smo v Gospodovi Cerkvi varni kljub viharju,

ki divja v svetu. Zakaj je Jezus spal ravno na krmi? Zato, ker je Bog center našega življenja. Zato, ker je najbolj pomemben. Na ladji ali čolnu se vse pomembne odločitve dogajajo na krmi. On usmerja čoln našega življenja. Pomembno je, da je Bog na krmi Cerkve. Bog je s svojo Cerkvijo tudi v tem svetovnem viharju. Iz Božje besede vemo, da je apostol Pavel molil k Bogu, da mu odvzame trn iz njegovega življenja. Gospod ga ni uslišal, ampak mu je celo rekel: »Dovolj ti je moja milost.« Zakaj Bog ni ustavil pandemije, ne vem. Vem pa to, da je Bog v vsaki situaciji z nami in da nas ne bo nikoli zapustil.

Nekoč je neki vernik imel vizijo, kako hodi z Jezusom po peščenih obali in naenkrat je videl samo ene stopinje. Ustrašil se je in rekel Bogu: »Zakaj si me zapustil, da hodim sam?« Bog pa mu je rekel: »Nisem te zapustil, ampak ko si se znašel v nevarnosti, sem te vzel v naročje in te nesel.« Zato vidiš le ene stopinje. Bog nas velikokrat vzame v naročje in prenese skozi nevarnosti, a se tega niti ne zavedamo. V Mateju 28 pravi Jezus: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

mag. Peter Golob Karantena

Obmorsko staro mesto Dubrovnik je čudoviti biser na jadranski obali in je zaradi svojega kulturnozgodovinskega bogastva del zaščitene svetovne dediščine. Prvič se omenja že v 10. stoletju pod italijanskim imenom Ragusa, kar pomeni skala. V času med letoma 1205 in 1358 je bil Dubrovnik sestavni del Beneške republike. Dubrovnik je v tedanjem svetu in času postal pionir na področju medicine. Namreč, že leta 1301 je bila v njem vzpostavljena organizirana zdravstvena dejavnost, prva lekarna pa je bila v mestu odprta že leta 1317 in deluje še danes. Iz zgodovinskih zapisov izhaja, da je bil od leta 1342 do leta 1344 v mestu glavni zdravnik magister Jakob iz Padove (it. Jacobus de Padua), ki naj bi bil jud. Bil je verjetno prvi na svetu, ki je predlagal, da bi za preprečitev širjenja nalezljivih bolezni uvedli izolacijo obiskovalcev. Takrat je namreč po Evropi pustošila kuga (črna smrt) in Jakob je domneval, da se kuga prenaša iz osebe na osebo in ne da bolezen povzroča slab zrak iz moč-

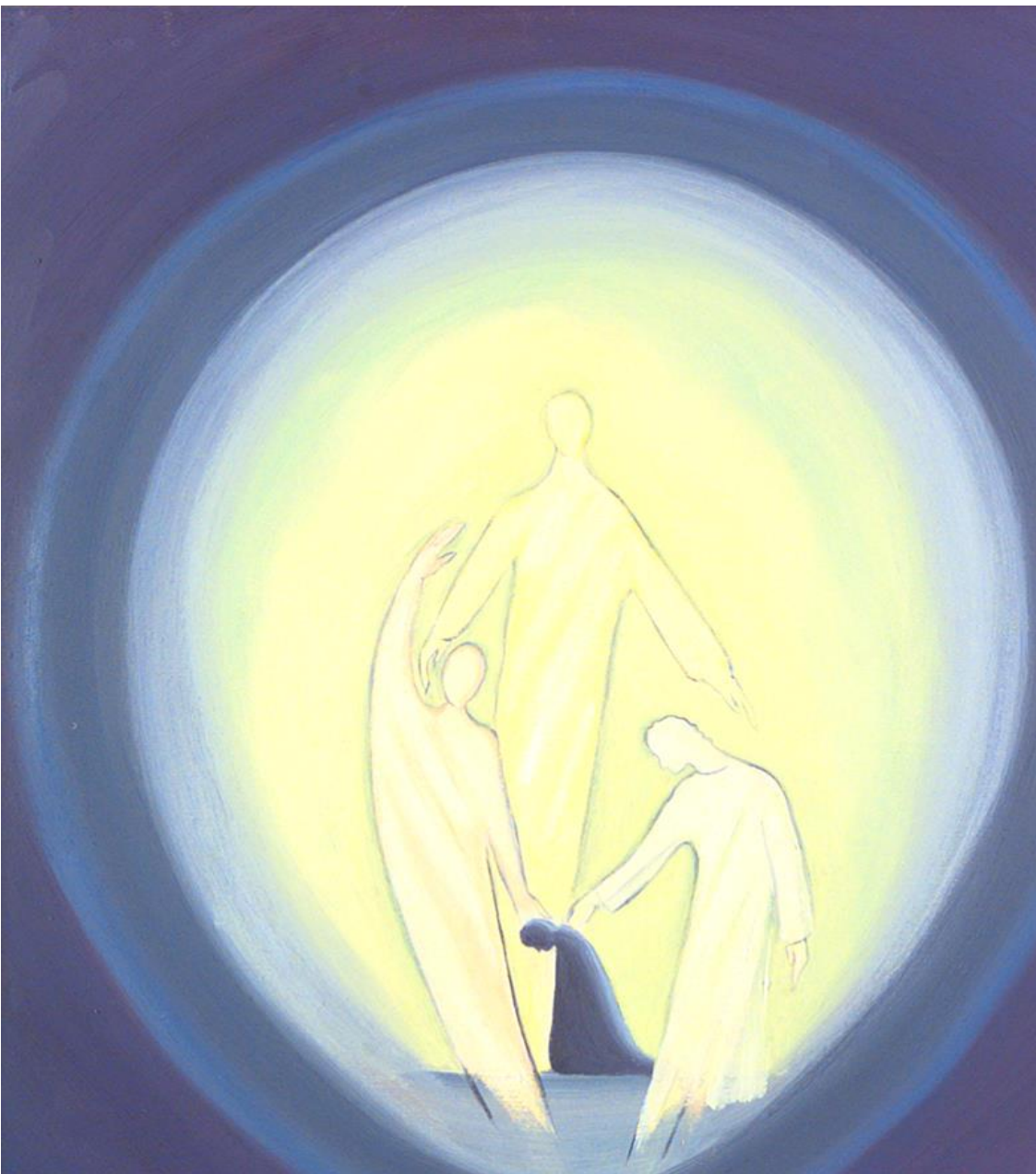
virij, kot se je takrat splošno domnevalo. Tako so v Dubrovniku pred mestnim obzidjem zgradili hostel, v katerem so morali ostati vsi obiskovalci, ki so prihajali iz tujine, in to toliko časa, dokler ni bilo očitno, da so zdravi; nato so jim dovolili vstop v mesto.

Ob naslednjem valu črne kuge po Evropi je mestni svet Dubrovnika sprejel zakon, ki je zahteval, da se vsi, ki pridejo v mesto, in vsi, ki so prišli v stik z njimi, za 30 dni izolirajo na bližnjem nenaseljenem otoku. To je temeljilo na pravilnem prepričanju, da bodo simptomi v tem času pokazali prisotnost bolezni. To izolacijo so imenovali *trentino* po italijanski besedi za 30 – *trenta*. Kasneje, ko so dobo izolacije podaljšali na 40 dni, so to začasno prisilno izolacijo imenovali karantena po italijanski besedi za 40 – *quaranta*.

40-dnevna izolacija, kar beseda karantena originalno tudi pomeni, sovпада z nekaterimi pomembnimi svetopisemskimi zapisi, kot so 40-dnevni vesoljni potop v času Noeta, 40-dnevno Mojzesovo bivanje na gori Sinaj, 40-letno tavanje izraelskega naroda po puščavi, 40-dnevni Jezusov post v puščavi,

40-dnevno Jezusovo prikazovanje po vstajenju. Ali ta izvorni pomen besede karantena sovpada s Svetim pismom slučaj-

no ali nas morda Bog nagovarja, da je karantena del življenja, ko se umaknemo in si vzamemo čas za Boga?

Avguštin

Izpovedi 10,27

»Pozno sem Te vzljubil. Pozno sem Te vzljubil, o Lepota, večno davna, večno nova! Pozno sem Te vzljubil!

Glej, ti si bil znotraj in jaz zunaj, sem Te iskal in se metal v brezoblično in nelepo, pred lepoto vsega, kar si ustvaril.

Bil si z mano in nisem bil s Teboj ... Držale so me daleč od Tebe stvari, ki niso obstajale v tebi.

Jokal si, jokal za menoj in razbil mojo gluhoto. Sijal si, sijal in Tvoja Svetloba je pregnala mojo slepoto.

Dehtel je Tvoj vonj in srkal sem tvoj vonj, vzdihoval po Tebi in po Tebi koprnel.

Okusil sem te in sedaj sem lačen in žejen po Tebi.

Dotaknil si se me in gorim in hrepenim po Tvojem Miru!«

Avguštin iz Hipona (354-430) je bil cerkveni oče, teolog, filozof in pisec.

dr. Daniel Brkič

Verujem, pomagaj moji neveri

Prisluhnimo zgodbi iz najkrajšega in najstarejšega evangelija, iz Evangelija po Marku, ki govori o obupanem človeku. Vsi drugi poskusi in alternative so bile zanj neuspešne. Jezus je bil njegovo zadnje upanje. Gre za skrbnega očeta, čigar sin je bil zelo bolan. Imel je hude božjastne napade, zato ga je pripeljal k Jezusu, proseč za pomoč. Jezus mu je dejal, da je vse mogoče tistemu, ki veruje. Nato je dečkov oče takoj na ves glas izjavil: »Verujem, pomagaj moji neveri!« (Mr 9,24) Zakaj je v mnogih prevodih zabeleženo, da je dečkov oče Jezusa imenoval Gospod in da je to izgovoril s solzami? Prevodi, ki to imajo, upoštevajo Textus Receptus, grško Novo zavezo, ki je nudila besedno podlago za prevode v času reformacije. Tega se je pri prevajanju Nove zaveze v slovenski jezik držal tudi Antonin Chráska, zato njegov prevod glasi: »Prêcej za-pijje dečkov oče in s solzami

reče: Verujem, Gospod, pomagaj neveri moji!«

Dragi bralci, v tem očetu prepoznam sebe. On je v Jezusovo moč verjel, a se je hkrati proti veri v Jezusa boril. Imel je dvome o njegovi verodostojnosti, ustreznosti in zadostnosti. Pred srečanjem z njim je doživel že preveč zavrnitev, razočaranj in frustracij. To ga je zaznamovalo. Z zadnjimi močmi se je zrušil pred Jezusom in izustil svoj klic na pomoč, govoreč s solzami: »Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!« Kako čudna izjava! Zdi se protislovna, a le toliko časa, dokler podrobneje ne preučimo prosilčevih izkustev.

Ta oče me uči pomembno življenjsko lekcijo. Ko imam glede Jezusa dvom, je najboljši kraj zoper dvom ravno Jezus. Moja vera še ni na cilju, ampak je na poti, zato skupaj s tem očetom kličem na pomoč: »Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!« Večina jih misli, da vernik ne sme dvomiti in poizvedovati. Vsi imamo pomisleke. Vera dvoma ne izključuje, saj ne počiva le na racionalnih argumentih, ampak tudi na dejstvih, s katerimi ne moremo razpolagati v popolnosti. Vera ni čustvo, ki

nihanje glede na razpoloženje, tako kot se spreminja količina krvnega sladkorja v telesu. Vera je sad Božje milosti in je dar, zato je ne moremo nikomur vsiliti, niti koga vanjo prisiliti.

Ker sem prežet z logiko sveta, se težko požinem k nebu. Sem kot dečkov oče, ki je uporabil igro besed: verujem, ne verujem. V izvirni grščini je zapisano πιστεύω (*pisteuó*), kar pomeni *verovati*, *zaupati* in ἀπιστία (*apistia*), kar pomeni *nevera*, *dvom*, *nezaupanje* in *gre za negacijo*, za zanikanje vere. Kolikokrat je moja vera tako majhna, da bi jo lahko imenoval kar nevernost. Majhna iskrica vere, ki se vžge v moji duši, razkrije mojo globoko nevero, zato je stavek *verujem, Gospod, pomagaj moji neveri* postal moja najlepša in najpogostejša molitev. Venomer jo molim, znova in znova. Dvom krščanski veri ni tuj. Sveto pismo ni zamolčalo občutkov dvoma v srcih iskrenih vernikov Stare in Nove zaveze. Reformator Jean Kalvin je priznal, da mnogokrat ni veroval in da je ravno dvom obeležba Božjih svetnikov. Priznam, da tudi jaz nisem človek z veliko vero, ampak sem človek z majhno vero v velikega Boga.

Vera in nevera se nahajata v istem srcu. To ni znak slabotnosti in grešnosti. Iz omenjene evangeljske zgodbe vidimo, da je lahko tudi šibka vera učinkovita in uslišana. To me tolaži, kajti bolni deček je bil težav rešen. Opogumlja me, da je zdravilo za nevero molitev, kajti prvi del izjave dečkovega očeta je izpoved vere, ki pravi *verujem, Gospod*; drugi del izjave pa je molitev, ki pravi *pomagaj moji neveri*. Ko vera ugotovi, da je šibka, ji sledi najiskrenejša molitev, ki Boga prosi za pomoč. Kako neverjetna kombinacija! Dvomi so normalna in pričakovana komponenta človekovih izkustev z Bogom. Dvom je most, ki povezuje mojo trenutno vero s popolno vero. Bolj ko se trudim verovati, globlje čutim svoje dvome.

Najiskrenejši primer stiske iskrenega srca je Jezusova molitev na križu: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Mt 27,46) Jezus se je skliceval na vrstico iz 22. psalma. Naglašam, bil je brez greha in idealni zgled vere, a je sebe, skupaj z nerešenimi vprašanji, predal v Očetove roke rekoč: »Oče, v tvoje roke izročam svojega duha.« (Lk 23,46) Oče je poznal njegovo stisko razdvojenosti.

Le kaj drugega je bilo to kot molitveni krik: »Verujem, pomagaj moji neveri.« Tolaži me, da takrat, ko jaz ne verujem Bogu, ima on »vero« vame.

V času stiske me opogumlja sporočilo preroka Nahuma iz Svetega pisma, ki pravi: »Gospod je dober, utrdba ob dnevu stiske, in pozna tiste, ki se zatekajo k njemu.« (Nah 1,7) Zakaj je postalo ravno krščanstvo že v prvih stoletjih v primerjavi z ostalimi privlačnimi ponudbami tako zanesljivo, edinstveno in prepričljivo? Evidentna resnica je, da ima krščanstvo Boga, ki je dober. Dobrota je njegov značaj, atribut. Božja dobrota je absolutni standard dobrega; ni *nekaj*, ampak je *nekdo*. Ni le filozofski pojem, ampak je Oseba. »Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota.« (Ps 118,1)

Včasih se zalotim pred Bogom z več dvoma kot vere, z več obupa kot upanja. Včasih me zaskrbljenost ohromi, žalost pa zaduši moje veselje. Včasih sem na koncu moči. Takrat postane molitev dečkovega očeta tudi moja molitev: »Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!« Ta preprosta molitev je najve-

čja in najgloblja molitev. Z njo se lahko vsakdo poistoveti. To je molitev popolne odvisnosti od Boga. Uči me, naj se ne zanašam nase.

Bog včasih dovoli, da veja, katere se krčevito oprijemam, počini in se zlomi. To pa zato, da bi dojel, da imam krila. Ptice nimajo kril zato, da jih nosijo na hrbtu, ampak da z njimi letijo k nebu (Bruno Ferrero). Tudi molitev *verujem, Gospod, pomagaj moji neveri* je namenjena temu. Zaradi takšne molitve ne smem imeti občutka krivde, sramu, strahu in nevrednosti, kajti verujem, da dvom, ki išče resnico, izhaja iz prepričanja, da je Bog vir vse resnice.

Bog se nam razodeva tudi na način, ki sproža naša vprašanja in pomisleke. Krščanstvo je že od vsega začetka znano kot vera paradoksa, protislovja: Bog je eden, a verujemo v troedinega Boga; Jezus je hkrati Božji Sin in Sin človekov, Božje jagnje in lev iz Judove rodovine, Gospod gospodov in trpeči služabnik; njegovi verniki smo istočasno grešniki in svetniki, če hočemo življenje dobiti, ga moramo izgubiti, živimo v tem svetu, a nismo od tega sveta, smo Zemljani, a naša domovi-

na je v nebesih, smo minljivi, a smo hkrati tempelj Svetega Duha, nismo zaslužni, a imamo pravico do Božje milosti; pri Bogu prvi postanejo zadnji, in vera, ki je majhna kot gorčično seme, lahko premakne goro ... V sklop krščanskega paradoksa sodi tudi molitev *verujem, Gospod, pomagaj moji neveri*. Pri Bogu so paradoksi logični, zato lahko vera in dvom sobivata, kajti Bogu namreč ni nič nemogoče (Lk 1,37). Zdaj protislovja spoznavamo deloma, v večnosti pa nam bodo jasna. Apostol Pavel je zapisal, da zdaj gledamo z ogledalom, v uganki, takrat pa iz obličja v obličje (1 Kor 13,12).

Bistvo molitve dečkovega očeta je bila pravzaprav nemoč. Spoštujem njegovo iskrenost. Samo molitev, ki ni nališpana in naduta, odpira vrata pri Bogu, ker računa na Boga. Prava molitev prepozna našo nemoč in ima ravno dovolj vere, da nemoč izroči Bogu. Ponašati se s svojo veliko vero ni junaško dejanje, kajti Sveto pismo pravi, da tudi hudič veruje in se pred Bogom celo trese, a mu to ne koristi. Samo šibka vera lahko spozna močnega Rešitelja. Vera ni zatiranje dvoma. V dvomu ne tiči nikakršen demon. Vsi

dvomimo; to je sestavni del naše človeške narave. Človek, ki ni nikoli dvomil, ne more postati človek vere. Kristjan, ki se ne spopada z napetostjo dvoma, ni kristjan, ali pa je nezrel, nedorasel in skrajno otročji.

Kadar se spopadam z neodgovorjenimi vprašanji, pomislim na Abrahama, velikega očaka vere. V življenju ni vedno enostavno pritrditi Bogu, kajti vera nas lahko vodi v preizkušnje, bridkost, bolečino, trpljenje, odrekanje, izgube in dvome. S tem se je soočil tudi Abraham, ko je plezal na goro. Mnogokrat se tudi jaz vzpenjam na goro preizkušnje in žrtvovanja s težo v srcu. A vem, da se je, medtem ko se je po eni strani gore vzpenjal Abraham, po drugi strani gore vzpenjal daritveni oven, čeprav Abraham tega ni videl. Vsak posamični korak navkreber ga je približeval blagoslovu. Ko je upehan in zadihan prišel na vrh gore, ga je tam čakala Božja rešitev. Kakšno olajšanje! Prepričan sem, da je tudi Abrahamovo srce neprestano molilo: »Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!« Tudi on je izkusil, da je Gospod dober, da je utrdba ob dnevu stiske, in da pozna tiste, ki se zatekajo k njemu (Nah 1,7).

Molitev dečkovega očeta *verujem, Gospod, pomagaj moji neveri* ni neuspeh vere, ampak dokaz, da se zvesti Bog nikomur ne izneveri, zato se nam v molitvi ni treba pretvarjati. Pogoj za Božje uslišanje ni popolna in brezhibna vera, ampak golo zaupanje. Nihče nima vse vere hkrati in za vedno. Izreka mo jo vsak dan znova. Sprejememo jo samo toliko, kolikor smo jo sposobni dojeti in živeti. Vera je naš vsakdanji kruh, ki nam ga daje Bog, tako kot je nekoč vsak dan sproti pošiljal mano, kruh iz nebes.

V spodbudo mi je, da je v evangeliju zapisana najiskrenejša izjava, ki je tudi moja molitev: »Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!« Drugače rečeno: »Gospod, prosim te, pomagaj mi takšnemu, kakršen sem, poln pomislekov in dvomov.«

Preden prosim za večjo vero, moram najprej priznati svojo manjšo vero. Pridigar Charles H. Spurgeon je zapisal: »Ne vem, koliko tisočkrat je sonce večje od Zemlje, pa vseeno lahko vstopi v majhno sobico skozi najmanjšo špranjo. Tako tudi vsemogočni Kristus vstopa v moje srce skozi vrata majhne vere in ga razsvetli s svojo veliko svetlobo.«

Dobri Bog, sprašujem se, zakaj sem tako nezaupljiv do tebe, in zakaj se mi zdiš tako daleč, ko pa si vendar blizu in si vedno z mano. Pomagaj mi, da bi v težkih časih negotovosti zaupal tebi, čeprav je videti, kot da zgubljaš nadzor nad svetom. Nove ovire se mi zdijo nepremagljive, zato se počutim pre-

strašen in osamljen. Tudi jaz kličem na pomoč: »Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri!« Naj ta preprosta molitev dečkovega očeta postane moja najlepša, najpogostejša in najgloblja molitev srca. Naj jo molim venomer, znova in znova, še posebej v dneh krize. Dobri Bog, prosim te, bodi ti dovršitelj moje šibke in majhne vere, ker se spotikam ob kamenje dvomov. Gospod, hvala ti, ker si dober in si utrdba ob dnevu stiske, saj poznaš tiste, ki se zatekamo k tebi. Amen.

mag. Peter Golob
Kakšna čast

V začetku letošnjega marca so nekateri večji mediji v ZDA v New Yorku poročali o nenavadnem dogodku. V začetku marca je umrl jud Moshe Grunwald, ki je med 2. svetovno vojno preživel holokavst. Družini so povedali, da ima lahko zaradi omejitev zaradi koronavirusa le kratek pogreb z nekaj prisotnimi. Žalujoči so začeli brati psalme in judovsko molitev »El Malei Rachamim«, ki je pravzaprav hvalnica Bogu za dar večnega življenja.

Naenkrat je prišel pogrebni pomočnik, ki je družini povedal, da so med obrednim očiščevanjem zamešali trupla. Družina je bila šokirana, ko je izvedela, da se pogrebni obred ni izvajal s telesom njihovega pokojnega očeta in dedka, ampak s telesom nekoga drugega.

Vnukinja pokojnega je na Facebooku zapisala: »Bila sem povsem razburjena, kaj se je zgodilo mojemu dedku. Človeka, ki so ga vsi ljubili, ki si je zaslužil toliko časti in je moral zaradi pandemije umreti sam,

brez navzočnosti svoje družine, je sedaj doletela še ta sramota z zamenjavo trupla na pogrebu. Višek vsega je, da niti ni mogel imeti tedenskega žalovanja ob svojih, skladnega z judovsko tradicijo, ki mu judje pravijo šiva.« Hči je nadaljevala: »To je bila največja možna žalitev. Bila sem tako vznemirjena, da sem se začela hkrati smejati in jokati. Nisem mogla verjeti, da živim v času koronavirusa, ko je naenkrat umrlo toliko ljudi, da se je lahko izgubilo truplo mojega dedka.«

Toda družina pokojnega je kmalu izvedela, da je truplo, nad katerim so izvajali pogrebni obred, pripadalo neznanecu, ki mu judje rečejo »meit mitzvah«, to je tisti pokojnik, ki nima družine in sploh nikogar, ki bi mogel poskrbeti za njegov pogreb. Ta neznanec je umrl v svojem stanovanju in so ga našli šele po 4 dneh. Judovska družina je zapisala, da je bil ta neznanec zaradi zamenjave deležen lepega pogreba, saj je po judovski tradiciji moralo biti prisotnih deset odraslih moških. Ta neznanec ubožec v normalnih okoliščinah najbrž ne bi imel tako častnega pogreba. Zapisali so celo, da je ta neznanec pokojnik očitno moral biti nekaj poseb-

nega, da si je zaslužil tak pogreb s tolikimi častmi.

Družina je zgodbo zaključila z ganljivimi besedami: »Naš dedek je bil skromen človek in se je izogibal častem. Tudi v smrti je dal svojo čast nekemu drugemu.«

Ko sem prebral to zgodbo, sem se spomnil Jezusa Kristusa. Jezus se je namreč odpovedal svoji nebeški časti in slavi in prišel na ta svet, ki je zaradi greha izgubil Božjo slavo. Kristus je umrl zame in za nas, tako nas je lahko doletela čast, da postanemo Božji otroci. S svojo smrtjo nam je odprl vrata v slavo in čast večnega življenja. Jezus je umrl, da bi mi lahko živeli. Kakšna velika čast nas je doletela, da je sam Božji Sin umrl za nas! S krstom smo postali eno z Bogom in stopili na pot novega življenja. Postali smo dediči Božjih obljub, dobrot, blagoslovov, polnosti! Ker nam je Bog odpustil grehe in nas odkupil s svojo krvjo, so se nad nas zgrnili slava, čast in mir, ki presegajo vse. Bog nas je vzljubil in nam izkazal naklonjenost do same smrti. Po smrti Božjega sina smo spravljeni z Bogom. In ker je Bog vstal od mrtvih, smo polni upanja, vere,

radosti in moči. Ne bojimo se, saj naš Bog, naš Odkupitelj živi. In – kot pravi znana krščanska pesem – ker Bog živi, tudi jaz živel bom.

Tudi Sveto pismo nas na večih mestih spominja, kakšna čast in slava nas je doletela zaradi Boga: »O Bog, moje srce je trdno, peti hočem, igrati hočem: to je moja slava!« (Psalm 108,2) »Pri Bogu sta moje rešenje in moja slava, moja močna skala, moje zavetje je v Bogu.« (Psalm 62,8)

Tudi, ko smo v stiskah in trpimo, bodimo tega veseli, čeprav moramo trpeti v raznih preizkušnjah, da bo preizkušnost naše vere veljala več kakor zlato, ki je minljivo, pa se v ognju preizkuša, nam v hvalo, slavo in čast, ko se bo razodel Jezus Kristus (1 Petrovo pismo 1,6-7).

Bog nam na našo molitev in vdano vero odgovarja z besedami upanja in tolažbe: »Klič me, pa ga uslišim, z njim sem, ko je v stiski, rešim ga in mu izkažem čast.« Oziroma: »Klič me, pa jo uslišim, z njo sem, ko je v stiski, rešim jo in ji izkažem čast.« (Psalm 91,15)

Kakšna nezaslužena čast!

Chiara Lubich

Poskusimo ljubiti

**»Poskusimo ljubiti. En dan, ki smo ga preživel
tako, je vreden celo življenje. /.../ Bog bo z
nami, ker je s tistimi, ki ljubijo. /.../ Včasih
bomo morali popustiti, bomo v skušnjavi, da
izgubimo pogum, a ne odnehajmo. /.../ Nikakor!
Pogum! Bog nam daje milost. Vedno začnimo
znova. Če bomo vztrajali, bomo videli, kako se
svet okoli nas počasi spreminja. Razumeli
bomo, da Evangelij prinaša najbolj privlačno
življenje, prižiga luč v svetu, daje okus
našemu bivanju, ima v sebi kal rešitve za vse
probleme. In ne bomo imeli miru, dokler naše
izredne izkušnje ne bomo razodeli drugim:
prijateljem, ki nas lahko razumejo,
sorodnikom, vsem, za katere bomo čutili, da
naj jim to povemo. In znova se bo rodilo
upanje.«**

Prevod: uredništvo

Vir: medmrežje

Letnik 36, številka 3-4-5-6/2020

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM
Trdinova ulica 27
8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju in je delo umetnice Elizabete Wang (1942-2016). Slike uprizarjajo Božje odrešenje.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut